

Reinaja emand.

Lihuniu emanda wana kass oli äraurnud ja tema kergehabe röökis teda taga, n'agu oleks kes teab mis õnnetus süündinud. Kädistada ja tapelda eht nutta ja uluda, see on wana maestel wäga läepärast.

„Kui sa juba ühe urnud kassi pärast nii palju kisa teed ja ulud,“ ütles naaber, „mis sa siis veel teeksid, kui so mees eht mõni solastest sureks?“

„Sa räägid ka n'agu rumal inimene!“ kostis emand ja nuttis libedaste, „neid saan ma ju teises ilmas jälle kätte, mis ma nende pärast suurt leinaks; aga mu Miitsat ei saa ma iial enam näha! See ajab südant lõhkema!“

Uus maja.

Üks kümnit, kes kahetümnet oli wõtnud, sai rikkaks ja lastis enesele linnas nut moodi kuuenuurgalise maja ehitada, mis ime pärdik wälja näitas. Kõik taluinimesed, kes linnas käisid, jäid selle maja juures seisma ja waatama. Seda aga ei sallind kümnit, pistis pea aknast wälja ja ütles: „Arwate minu maja kiriku olewad, et seal wahite?“

„Ei seda küll mitte“, kostsid talupoead, „sest kui ta kirik oleks, ega siis saadan aknast wälja ei wahiks.“